

Наша реч

ЈУН 2018.

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК:

ЈЕЛЕНА ДРАГОВИЋ

Драги наши читаоци,

Велико нам је задовољство да вам представимо ново издање школског часописа Наша реч, којим ћемо обележити крај ове 2017/2018. школске године. Трудили смо се да наш часопис буде испуњен разноврсним и занимљивим прилозима, па верујемо да ће свако у њему пронаћи неки свој чаробни кутак. Мало ћемо се прошетати Србијом, приближити вам различите спортове, покушати да вас насмејемо и вратимо Сунце у ваше животе, одведемо вас у царство књига и упознамо вас са нашим наставницима.

Посебне поздраве шаљу вам вредни и креативни чланови наше новинарске редакције:

- Лазар Дамњановић 6/4
- Катарина Ћирић 6/4
- Јована Пелевић 6/4
- Ана Лукић 6/4
- Михаела Париповић 4/2
- Јован Ђаковић 6/4
- Огњен Гавриловић 6/4
- Стефан Вучић 6/4
- Никола Ћирић 6/4
- Милица Исајловић 8/2
- Ана Сићовић 8/2
- Кристина Јанковић 6/4
- Наташа Коп 6/4
- Марко Ружичић 6/4

Уживајте у текстовима које смо припремили за вас – до септембра, када се поново видимо!

Водимо вас...

**...у Тршић, на
Републичко
такмичење из
српског језика и
језичке културе**

Тршић је насељено место, удаљено девет километара југоисточно од Лознице, у Мачванском округу, на надморској висини од 233 метра. Није велико (по попису из 2011. године у њему је живело 1.154 становника), али је свима у Србији познато као место рођења Вука Стефановића Караџића, који је својим радом обележио српску књижевност, језик и културу.

Како би се на прави начин сачувала успомена на Вука и његов рад, у Тршићу је подигнут етнографски парк са спомен-кућом. На месту где је била породична кућа Вука Караџића, 1933. године подигнута је дводелна брвнара, која је увек пуна посетилаца из целе Србије, пре свега школараца. Поводом стогодишњице од Вукове смрти (1964. године) у Тршићу је подигнут амфитеатар са позорницом који одговара потребама организовања Вуковог сабора, а 1987. Тршић добија целовит изглед као културно-историјска споменичка целина.

Однедавно, у Тршићу је заживео и сеоски туризам претварањем породичних кућа у атрактивне објекте намењене за смештај гостију, који могу уживати у културним садржајима, али и дивној природи и објектима народне архитектуре.

Тршић јесте географски мало српско место, али је културно и историјски веома значајно. Уколико га посетити, сигурно ћете уживати и са собом понети незаборавне утиске.

Марко Ружичић 6/4

Ево како смо ми видели Тршић кроз објектив фото-апарата:

На Републичком такмичењу из српског језика и језичке културе у Тршићу учествовала је ученица наше школе Ана Сићовић 8/2. Ана је достојно репрезентовала нашу школу на овој великој смотри и пожелела је да своје утиске из Тршића подели са вама:

Двадесет шестог маја ишла сам на своје прво Републичко такмичење из српског језика. Жеља ми је одувек била да посетим Тршић, родно место Вука Стефановића Караџића. Пошла сам стопама своје сестре и у 11 часова села да радим тест. Задаци, очекивано, нису били лаки. Ја сам поносна на свој успех и задовољна оним што сам постигла. Након тога следио је обилазак Вукове куће и музеја. Кућа веродостојно приказује некадашњи живот. Очарана сам природом и уским стазицама по шуми. Надам се да ће ми се у наредним годинама поново пружити прилика да посетим Тршић.

Mens Sana In Corpore Sano

(У ЗДРАВОВОМ ТЕЛУ ЗДРАВ ДУХ)

Кажу да су у народним пословицама сачуване највеће животне мудрости и филозофије. Ова латинска пословица је одувек била актуелна, јер организовани спорт своје корене има још у античким временима (прве олимпијске игре организоване су још у 8. веку пре нове ере у Гимназијуму у Грчкој), а данас је уз подршку медији подигнут на још виши ниво. Бављење спортом пружа нам прилику да се психички и физички правилно развијемо; помаже нам да научимо да комуницирамо, да функционишемо у тиму, да се радујемо победама и извучимо поуке из пораза, да поштујемо противнике и часно се боримо за своје место на спортском терену... Посветивши се спорту на прави начин, временом стичемо вештине и способности које ће нам бити неопходне у животу, усвајамо праве моралне вредности и израстамо у добре људе.

Сваки спорт је занимљив и леп на свој начин, па треба одабрати онај који нам највише одговара. Наши ученици су покушали да вам приближе неке од њих описујући своја искуства и дајући вам препоруку како да лето које је пред нама претворите у врхунско спортско уживање...

АТЛЕТИКА

Атлетика је веома популарна и веома важна спортска дисциплина – не зову је узалуд краљицом спорта! Она доноси много добрих ствари, а неке од њих су развој тела, здрав живот и добра кондиција. Овај спорт захтева велику снагу и посвећеност, јер тренинзи нису лаки. Најпознатији атлетичари у Србији су они који су тренутно и најуспешнији: Ивана Шпановић (скок у даљ), Емир Бекрић (400 м с препонама), Михаил Дудаш (десетобој), Асмир Колашинац (бацање кугле). Када почнете да тренирате, морате бити веома опрезни, јер ако не пазите лако може доћи до повреда. Ја сам за атлетику почела да се интересујем 2015. године; спортски стручњаци сматрају да је најбоље да се са тренинзима почне у ранијем узрасту (7–14 година), јер атлетика развија моторику код деце. Тренери улажу велики труд како би вас учинили што бољим и успешнијим атлетичарима. Атлетика је од 1896. године укључена у редовни програм олимпијских игара; врло је интересантна и разноврсна, јер обухвата тркачке, бацачке и скакачке дисциплине. Ипак, већина људи када помене атлетику мисли баш на трчање. Трке се трче на терену од 400

м, а уобичајене деонице су 100 м, 200 м и 400 м, док се 60 м трчи само у дворани; трке се трче на терену од 400 м и сваки такмичар има своју стазу.

Ако желите да тренирате атлетику знајте да за то треба много воље и храбрости, али се труд на крају увек исплати – зато вам је топло препоручујем!

Катарина Ћирић 6/4

ФУДБАЛ

Сваки спорт је по нечему специфичан, али по мишљењу људи у свету најомиљенији је фудбал. Фудбал је игра у којој је потребна процена, срећа и, најважније, жеља. Он се игра на два гола, на терену дужине 20 метара, са по десет играча на обе стране и једанаестим голманом. Човек који суди о правилима игре и пази да све на терену прође како треба зове се судија. Фудбал се игра ногама (никако рукама, осим ако нисте голман), а циљ је да се постигне што више голова. То је пре свега тимска игра, што значи да нису битни појединци већ је у првом плану цела екипа.

Посебна занимљивост у вези са фудбалом су гостовања. Сада се ви питате зашто? Па зато што на тај начин обилазите разне делове ваше земље и света.

Фудбалска организација је веома сложена. Наравно, најбитнији су играчи, али ту су и тренери, менаџери, разни клубови. Тренер вам говори како да се понашате на терену, саветује вас како да играте у складу са вашим знањем, помаже вам да постанете још бољи играч. Менаџер води рачуна о вашем буџету, вашем уговору у клубу и интересовању других клубова за вас. Када су у питању клубови, уколико се професионално бавите фудбалом вероватно ћете их често мењати. Људи мисле да фудбалери мењају клубове само због новца, али истина је мало другачија – што су у бољем клубу услови су бољи, лакше је играти фудбал и брже се напредује јер играте са најбољим играчима.

У фудбалу постоје разне лиге, а њихови називи зависе од државе у којој се налазите. Најпознатије и најгледаније су енглеска лига

(познатија као Премијер лига), шпанска лига (Примера) и италијанска лига (Калчо). Постоје и нека мало елитнија такмичења попут Лиге шампиона и Лиге Европе; до њих је мало теже доћи, јер је потребно да будете међу најбољим екипама у својим националним лигама (српској, шкотској, холандској...) – само они који су на врху табеле могу проћи до европских такмичења. Тренутни рекордер по броју освојених титула у Лиги шампиона је шпански клуб Реал Мадрид (који је и овогодишњи победник, што је њихова тринаеста титула), а у Лиги Европе то је такође шпански клуб Севиља.

Ово су само укратко основне ствари и занимљивости о фудбалу. Фудбал је као живот – ако се не трудите и не фокусирате на оно што радите никада неће бити добрих резултата.

Стефан Вучић 6/4

СВЕТСКО ПРВЕНСТВО У ФУДБАЛУ

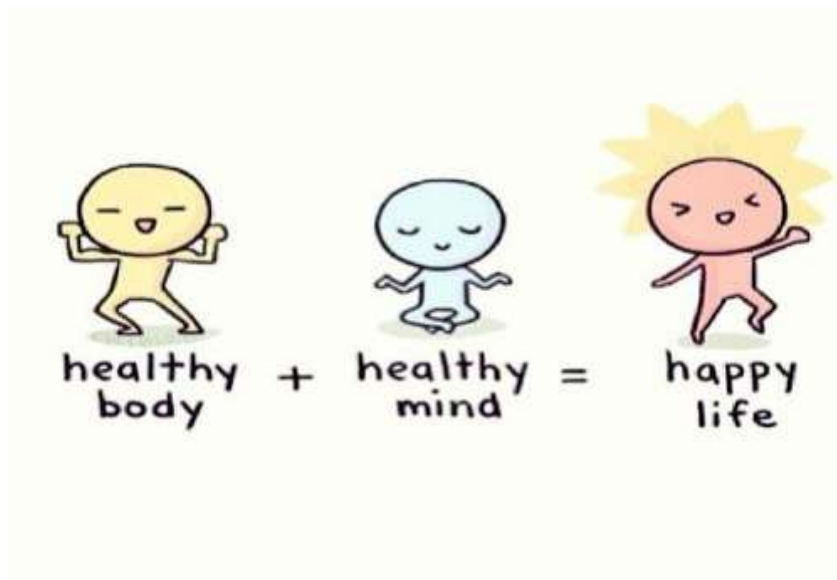
Светско првенство у фудбалу је све ближе – почиње 14. јуна, што значи да није остало још много времена. Као да су ораганизатори из ФИФЕ нас питали који би нам датум највише одговарао, јер баш тада се завршава школска година, па ћемо без сметњи и школских обавеза моћи да уживамо у фудбалским мечевима. Наравно, и вама препоручујемо да исто то учините – то је турнир који гледа цео свет и титула на Светском првенству је највреднија од свих. У овом периоду све нас помало ухвати еуфорија и жеља да будемо део ове велике спортске манифестације – купују се и лепе у албуме сличице омиљених екипа и фудбалера, прате се без даха најновије фудбалске вести, ишчекују коначни спискови играча и припремне утакмице, издвајају фаворити...

Мислим да је Русија право место за организацију Светског првенства из више разлога: многобројни туристи моћи ће да уживају у лепотама ове велике земље; има велике и лепе стадионе, који ће сигурно бити испуњени до последњег места.

Коначно ће и наша фудбалска репрезентација учествовати на Светском првенству, а тај тренутак смо нестрпљиво чекали. Ово је прилика да наши репрезентативци дају све од себе; биће у групи са Бразилом, Швајцарском и Костариком. Селектор наше

репрезентације је Младен Крстајић, а нови капитен Александар Коларов. На првенству ће бити неколико фаворита: Бразил, Аргентина, Шпанија, Немачка; морамо признати да наша репрезентација није међу њима. Ипак, велики је успех и то што се наша репрезентација пласирала међу најбоље светске националне тимове, јер неким великим фаворитима то није успело, нпр. Италији. Историјат Светских фудбалских првенстава је веома занимљив, а мени је посебно интересантно прво првенство које је одржано у Уругвају 1930. године. На том шампионату наша репрезентација остварила је свој најбољи пласман дошавши до полуфинала, а 2010. о томе је снимљен одличан филм *Монтевидео, бог те видео!* Занимљиво је да тада Србија није била међу фаворитима и била је са Бразилом у групи, баш као што ће бити и у Русији. Ко зна, можда ће се историја поновити – гледајте Светско првенство у Русији и сазнаћете!

Никола Ђирић 6/4

ЖИВОТИЊСКО

ЦАРСТВО

Животиње и, пре свега, кућни љубимци су велики и значајан део наших живота. Проводећи време са њима, учимо да поштујемо и ценимо живи свет око себе. Психолози кажу да одрастање деце у друштву животиња може да им донесе много користи. Док се забављају са својим љубимцима и брину о њима, малишани развијају здрав однос према животињском свету, као и важне особине попут хуманости, племенитости, одговорности. Деца никада не заборављају своје пријатеље из животињског света и увек радо причају о њима. Једну од таквих дивних прича са вама је пожелела да подели ученица Михаела Париповић 4/2:

Чини ми се да већина нас има неког кућног љубимца, било да је то мачка, пас или зец. Мислим да морамо волети и поштовати животиње, баш као и природу која нас окружује.

Ја ћу вас у овом саставу упознати са својим кућним љубимцима, а то су два зеца. Они нису агресивни, мирни су и преслатки. Имају тек месец дана и зову се Коко и Маза – Коко је мушко, а Маза женско. Редовно их храним купусом и травом. Током дана волим да се играм са њима, јер су живахни и бескрајно забавни. Један мој зец је црне боје, а други браон. Добила сам их недавно, 8. маја 2018, као рођендански поклон. Знам и када је њихов рођендан – родили су се 6. априла 2018. Помало воле да се грицкају, али ја ћу их волети до краја живота. Имају мекане и пуфнасте образе и црне очи. Веома су осетљиви и сигурна сам да могу да предосете када су у опасности.

Сматрам да су кућни љубимци највеће богатство, јер они ће нам увек бити најбољи и највернији пријатељи!

***Осмех је најбољи
лек!***

Пита тата Перицу:

- Перице, кога више волиш: маму или тату?
- Обоје.
- Добро. А да мама оде у Париз, а ја у Америку, где би ти отишао?
- У Париз, јер је то супер град.
- Добро. А да мама оде у Америку, а ја у Париз, где би ти отишао?
- У Америку.
- Зашто?
- Зато што сам у Паризу већ био.

**Како се зове Бранко Коцкица док спава?
Лего коцкица!**

- Тата, да ли је мастило скупо?
- Није, сине, што питаш?
- Па просуло ми се по тепиху у дневној соби и мама се страшно изнервирала.

Играли мрави и слоновии фудбал. Пошто је закаснио, један мрав задихан улете на терен и упита судију:

- Који су моји?!

Прилог припремили наши смехоловци:

Јован Ђаковић 6/4

Огњен Гавриловић 6/4

Коначно нам је стигло пролеће! Жељно смо га ишчекивали и сада свакодневно можемо да се радујемо његовом најлепшем веснику – Сунцу ! Оно нам доноси добро расположење, али нас и инспирише и надахњује.

Ево шта су о томе написали ученици наше школе...

СУНЦЕ НА ОБОДУ ГРАДА

Једна стара индијска прича каже да кад небо плаче, Сунце се крије иза балдахина, а онда се под њим протеже дуга као веза између светова. Дуга нас подсећа на савршенство, облаци на оно што дође и прође у животи, а Сунце на буђење живота.

И сваког дана та искра живота изађе изнад београдских облакодера. И сваког дана живот почиње поново. Постоји нешто у рађању новог дана. Најлепше је свитање. Први милујући зраци Сунца греју нам очи и срце и маме осмех на лицу.

Иако је тај излазак много лепши на планини, пучини мора или у шуми, ја га волим и у свом граду.

Сунчеви зраци се одбијају о стакла мирисних пекара, људи се буде и журе на посао, а неки уживају уз врућу кафу на терасама... баш градски! И кад јесен није кишна, септембарско Сунце је у свом пуном сјају. Капљице водене опраним улицама сијају, а пожутели и опали листови са дрвећа бацају се у загрљај златних зрака светлости.

А кад Сунце залази, најлепше залази у септембру. Баш тада ивице града се разливају на црвеном хоризонту. На западној страни града, Сунце одлази на починак, дајући нам све своје боје.

И тако, као што је речено у индијској причи, Сунце је украло од дуге само топлоту, смејући се жуто и црвено.

А сутра ће београдски облакодери поново доживети рађање и умирање Сунца, опет у једном дану, опет у истим бојама...

Милица Исајловић 8/2

(Последњи зрак светлости)

**Посветио сам себе теби
и не би било мене да ни тебе не би.**

Били смо клинци.

**Питала си ме једне вечери зашто Сунце тоне
остављајући мрак за собом, и ја,
гледајући боју твојих очију, небески плаву,
рекао сам ти: „Сунце не може вечито бити са тобом“.**

Само си се насмејала. Нисам био у праву.

Били смо млади.

**Полупијана с првим зраком Сунца си рекла: „Зашто постоји дан?
Фали ми вечити мрак и сан. Било би нам лакше, не би ударало у главу.“**

Само сам се насмејао. Ниси била у праву.

Били смо зрели.

**Са дететом у наручју си причала о зубатом Сунцу, седећи,
и ја, гледајући њене образе који постају све већи,
ништа ти не рекох, већ се запитах зашто у својим
малим, нежним рукама не милујеш моје дете.**

**Покоравао сам се тишини, допуштајући јој
да влада мноме, доносећи много штете.**

**Али зашто, једина моја, никада ме ниси упитала
зашто је Сунце на небу тако кратко?**

**Зашто ток живота путује док се не спута о какву
препреку и нестане брже но шта је почео свој пут?**

**Зато што ниси знала, те хладне зимске ноћи,
док си дете скривала под свог капута скут,
када је мрак рано дошао и кад си њему у руке пала,
и док ти је хладноћа нагризала кости,
да ће твој дух отићи заједно са последњим зраком светлости.**

Ана Сићовић 8/2

Свануло је још једно јутро. Ко се први пробудио? Па, Сунце! Сунце је прво изашло и пробудило се пре свих нас. Оно нам је дало знак да се и ми пробудимо и започнемо нови дан.

Неки дани нам протекну одлично, а неку јако лоше. Тада смо незадовољни и понеки пут говоримо себи да не желимо да живимо. Онда схватимо да су те наше бриге мале. Кад сване јутро и кад погледамо у Сунце, треба да будемо радосни што је оно изашло и обасјало наш град. Кад га погледамо, видимо наду, љубав, светлост.

Ујутру, кад започнемо нови дан, не треба да се нервирамо и размишљамо негативно већ да будемо срећни и пустимо дан да протекне најлепше што може. Ако нас неко евентуално изнервира, одмах треба да замислимо Сунце како обасјава град и да будемо срећни што је оно извор живота и што без њега нема светлости. Да нема светлости, био би мрак и не бисмо видели сву ову природу и лепоту око нас. Зими, кад је хладно, Сунце једва видимо. Оно се наљутило на нас што не мислимо позитивно, па је отишло на другу страну планете Земље да је греје и обасјава. Тада је у неком другом граду топло и сунчано, а сигурно се и тада тамо неко нервира.

Да се Сунце не би наљутило на људе, одмах им викнимо сви у глас, да нас чују: „Хвала ти, Сунце, што си ту, што си нам извор живота и што нам дајеш много наде!“

Кристина Јанковић 6/4

Пронашла сам похабану књигу са странама пожутелим од старости и, заинтересована за оно што пише у њој, почела сам да читам:

„Пре много година, живела сам у великом дворцу у моћном краљевству. Моја породица је била богата и имућна, али смо живели у страху од остатка света. Многи људи су хтели да нас искористе, али су многи хтели и да нас се отарасе. А како и не би? Годинама уназад, наша породица је била на лошем гласу. Отац мог прадеде је био суров владар, који није имао нимало милости за народ који живи у његовом краљевству, а без ког би пропао. Они би дане проводили на пољу, а ноћи у оронулим, хладним кућицама, гладни и жедни, док је он хранио свој его и одмарао се на трону, у својој палати од злата. Можда нисмо директно повезани са златом које је украо, убиствима које је починио и народом који је мучио, али једна ствар је сигурна: скинути љагу са имена породице Пристиус неће бити лако.“

Застала сам са читањем и осећала сам као да ми је неко пробо стомак ужареним парчетом метала. „Јеси ли у реду, изгледаш као да си видела духа?“ Марина је нестрпљиво чекала мој одговор. „Добро сам, само ме мало боли стомак.“ Лагала сам јер нисам хтела да је бринем. Осим тога, нисам ни знала шта се управо десило. Марина је морала да иде, јер је са породицом ишла на пут, али ја нисам могла да чекам да се врати, морала сам да сазнам што више о тој девојци чија породица носи име наше породице. Тако сам наредних неколико дана провела ишчитавајући њен дневник. И даље се не сећам да сам ту књигу раније видела на нашем тавану и баш због тога сам хтела да откријем шта се у њој крије. Што сам више читала, све више ме је занимала, али онда ми је један део текста посебно привукао пажњу:

„Да бих се помирила са чињеницом да мојих родитеља више нема и да бих делимично мирно легла да спавам, сваке вечери сам одлазила на Сунчано брдо, на исто место где се сада уместо нашег раскошног дворца налазе само темељи онога што је моја породица стварала вековима уназад; ту сам гледала залазак Сунца. Осећала сам се спокојно и безбрижно, скоро да сам могла да осетим њихово присуство, управо ту, где сам се родила, расла и била приморана да одрастем пре времена.“

Кад сам чула да је њихова породица живела на Сунчаном брду, срце је почело да ми куца као лудо. Сетила сам се једине лекције из историје коју сам икада запамтила, а у њој је писало да је место где ја живим, Персапитејис, некада било Сунчано брдо. То значи да је она некада живела овде! Не могу да опишем осећање које ме је тада обузело. Била је то мешавина среће, узбуђења и жалости, јер нисам добила прилику да је упознам. Имала сам осећај као да смо иста особа. Када сам наставила да читам, појављивала су се многа имена која су ми звучала превише познато. То су била имена мог оца, мајке, покојне баке и деде и других рођака. Више нисам знала шта да радим, то сазнање је било кап која је прелила чашу! Морала сам да добијем неке одговоре на питања која ми нису дала мира: ко су они, зашто осећам толику повезаност са њима и зашто сваки пут када чујем име члана моје породице оно одзвања у мојој глави док се не појави лик особе која је описана у дневнику. Покушала сам да целу ову ствар са мистериозним дневником са тавана и потенцијалним путовањем кроз време или шта год да је ова збрка сачувам за себе и неке детаље да поделим са Марином, али након две недеље истраживања и апсолутно никаквих информација, одлучила сам да питам оне који највероватније знају о чему је реч – моје родитеље.

Сачекала сам прави тренутак, када су срећни и одморни, тј. када сам коначно добила оцену вишу од двојке, и тада сам рекла:

„Мама, тата, Марина и ја смо на тавану пре око месец и по дана нашле нечији дневник. Почеле смо да читамо из радозналости, али после, када сам наставила да читам сама, сазнала сам да је девојка која је написала дневник члан породице која носи исто презиме као и ми. Али ни то није најлуђа ствар! Наставила сам да читам и сазнала да се доста имена поклапа са именима из наше породице и да је тада живела на месту где ми живимо!“ Они су ме саслушали, и након тога су рекли: „Нашла си га?! Ми га тражимо већ годинама! Та девојка и њена породица су наши преци, а њен дневник су једном приликом нашли радници кад се градио овај град, који је у доба када је она живела био краљевство, а који се временом претворио у огроман град који је сада наш дом. Наши преци се никад нису селили, тако да је наша породица

овде већ вековима. Углавном, када су га пронашли, однели су га у музеј и тамо је требало да остане, али управник музеја нам је кришом дао њен дневник, јер је мислио да он припада нама. Наравно, подигла се велика гужва око чињенице да тог дневника нема, али смо се ми и управник правили невешти, тако да су се сви временом смирили. Али драго нам је што си га наша, јер смо га негде затурили и нисмо могли да га нађемо. “ Била сам пресрећна и поносна што су ми рекли ко су моји преци. Сад када сам знала ко је она, могла сам да наставим са читањем мирне главе:

„Прошли су месеци од када сам последњи пут писала у дневнику, али ствари нису биле тако лаке од смрти мојих родитеља. Пошто мојих родитеља нема, а замак је срушен, послуга и витезови су отишли. Ја сам постала мета, незаштићена, слаба. Живим у малом подруму једне ковачнице, али ћу ускоро морати да идем. Немам пара, а газда ме неће пустити да живим овде ако му не платим.“

И раније ми је било тешко да читам како су је мучили само због њеног презимена, а камоли сада када знам да је она била део наше породице. Ипак, нисам разумела много тога, на пример – да ли је успела да прослави породицу Пристиус и да ли је успела да нађе нови дом.

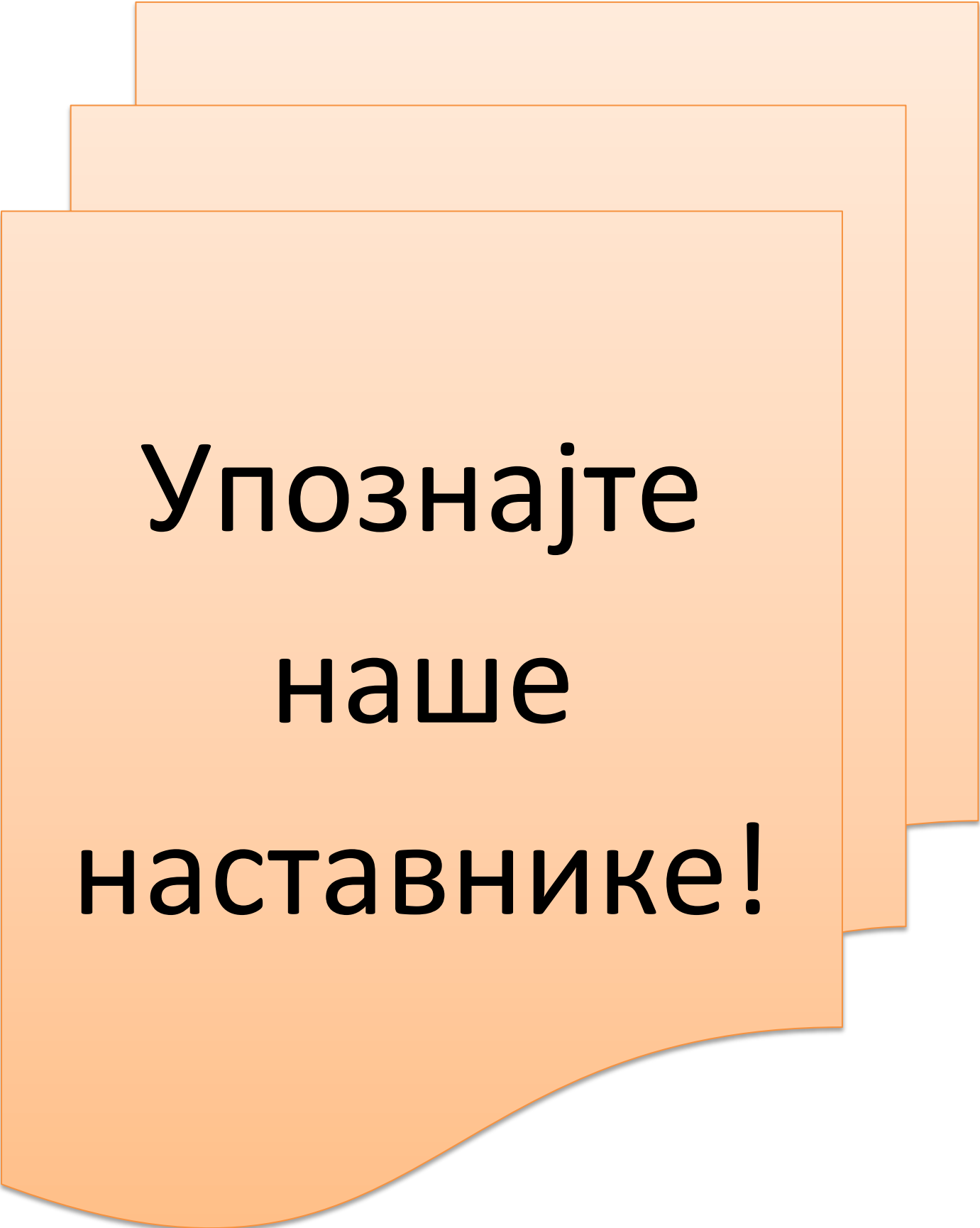
Била сам веома узнемирена када сам читала последњи део текста. Иако су стране пре овог дела недостајале, ипак сам могла да сазнам оно што ме је занимало: „Нашла сам срећу. Удата сам, имам двоје предивне деце, који више нису деца. Нећу поживети још дуго, доктори кажу да имам још неколико дана живота, но не жалим. Живела сам лепо упркос грешкама прадединог оца. Тешко ходам, али сам изразила жељу да по последњи пут видим залазак Сунца на Сунчаном брду, тако да су ми ту жељу испунили и тиме ми помогли. Не могу речима да опишем шта сам тада осетила, био је то један од најлепших тренутака које сам икада проживела. Тако да овом приликом кажем: Довиђења!“

Сва сам се најежила док сам читала тај последњи део и обузела ме је нека туга. Било ми је невероватно да једна књига садржи толико ствари о којима раније нисам ни размишљала. Сада посматрам кроз прозор своје собе како Сунце сија на ивици града и ја гледам у исто небо, у исто Сунце у које су некада гледали и моји преци.

Наташа Коп 6/4

**ЖЕЛИМО ВАМ ДА И ВИ
ПРОНАЂЕТЕ СВОЈУ СУНЧАНУ
ПРИЧУ!**

**Упознајте
наше
наставнике!**

Бојан Ђурувија

У овом броју школског часописа одлучили смо да вам представимо професора физичке културе Бојана Ђурувију, који је и разредни старешина одељењу 6/4. Уз професора Бојана заволели смо спорт и прихватили физичку активност као саставни део наших школских дана, што данас и није тако чест случај. Ево шта је нам је све открио разговарајући са нашим новинарками...

Наша реч: Шта су предности посла наставника, а шта мане?

Предности посла наставника су дружење са децом, враћање у младост, а мана је везивање за децу која временом одлазе. Наставник мора волети свој посао и посветити се ономе што ради, јер посао у школи носи велику одговорност.

Наша реч: Шта волите у раду са децом?

Волим њихову знатижељу за усвајањем нечег новог, нпр. начин комуникације, усвајање нових моторичких способности. Са њима никад није досадно и сваки дан је нови изазов. Волим када приметим да се деца након неког времена мењају набоље, јер њихов напредак можемо помало сматрати и својим успехом. Најважније је да из школе изађу као добри људи и то нам је свима заједнички циљ.

Наша реч: Како сте се определили за посао наставника у основној школи?

Мој првобитни план био је да студирам грађевину, али ипак сам се нашао на ДИФ-у јер сам тренирао кошарку и заволео спорт. Никада се нисам покајао због таквог избора, јер и данас уживам у свом послу.

Наша реч: Да ли је тешко бити разредни старешина?

У мом одељењу није тешко бити разредни старешина, јер су сва деца добра. Лепо комуницирамо и око свега можемо да се договоримо, а разредном старешини то много олакшава посао.

Наша реч: Реците нам нешто о важности физичке активности. Сматрате ли да су деца данас довољно физички активна? Како савремени живот и седење за рачунаром утиче на њих?

Основна ствар је очување здраве функције човековог организма, како у физичком и здравственом тако и у психичком и менталном смислу. У данашње време деца нису довољно активна. Појавом таблета, компјутера и савремених телефона деца велики део времена проводе седећи, услед чега долази до проблема са кичмом, гојазношћу и концентрацијом. Дуго седење за рачунаром и мањак спортских активности узрокују слабост мускулатуре. Код деце долази до диспропорције између трупа, који је порастао, и мускулатуре, која је слаба. Деца немају свест о томе да треба да се исправе када ходају или седе. Најчешћи деформитети који се јављају су кифоза или кривљење кичме, „обла леђа“ и сколиоза, односно увртање кичменог стуба и увртање у страну.

Наша реч: Који Вам је спорт био омиљени у детињству, а који данас највише пратите?

Када сам био млађи, први спорт који сам почео да тренирам био је фудбал – моји другари су тада играли фудбал, па сам с њима отишао на први тренинг. Касније сам се заинтересовао за кошарку, коју и данас

највише пратим јер је један од најдинамичнијих спортова и захтева пуно размишљања у току саме игре.

Наша реч: У последње време атлетика је све популарнија код нас и многи је називају „базичним” спортом. Да ли бисте могли да нам објасните шта то значи и да ли мислите да је то тачно?

Атлетика је један од најстаријих облика спортских такмичења, јер потиче још из доба старе Грчке. Она заиста спада у тзв. базичне спортове, што значи да је база (основа) за бављење другим спортовима. Атлетским вежбама се постиже снага, брзина, скочност и окретност, а те способности су основа за бављење било којим другим спортом.

Наша реч: По Вашем мишљењу, који су најбољи спортови за правилан физички и психички развој детета?

Најбољи спортови за добар развој детета су гимнастика, пливање и атлетика. Они, као група базичних спортова, позитивно утичу на психичке и физичке способности и децу на прави начин уводе у спортски живот. Сваком бих препоручио неки од базичних спортова, али потребно је пре свега проценити индивидуалне способности и интересовања детета, па на основу њих препоручити најприкладнији спорт.

Наша реч: Можете ли за крај објаснити зашто је за децу корисно да се баве спортом?

Спорт ће их преобликовати у здраве, свесне и одговорне личности. Тимски рад током бављења спортом омогућава деци да индивидуалне квалитете подреде тиму, да осете припадност групи, стекну самопоуздање и науче да правилно комуницирају. А када једном уђу у свет спорта, сигуран сам да никада неће пожелети да га напусте.

Интервју припремиле:

Ана Лукић 6/4

Јована Пелевић 6/4

***У магичном
царству
речи...***

(школска
библиотека /фото-
репортажа)

БИБЛИОТЕКА

РАДНО ВРЕМЕ:

09.00 - 15.00 ПОНЕДЕЉКОМ, СРЕДОМ И ПЕТКОМ

12.00 - 18.00 УТОРКОМ И ЧЕТВРТКОМ

Библиотекарка: Роксанда Игњатовић

BROLEZ

Десанка

Десанка Максимовић
1913. - 2007.

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

**ЗАЉУБЉЕНОСТ — ПЕСМА
У ПРОЗИ ДЕСАНКЕ МАКСИМОВИЋ**

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

Њена поезија је, уопштено говорећи, била поезија љубави, поезија која је, иако је писана у време великих трагичних догађаја, ипак била поезија која је тражила љубав, поезија која је тражила љубав и љубав је била њена поезија.

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

ТУРСКИ
СТАЛОГ

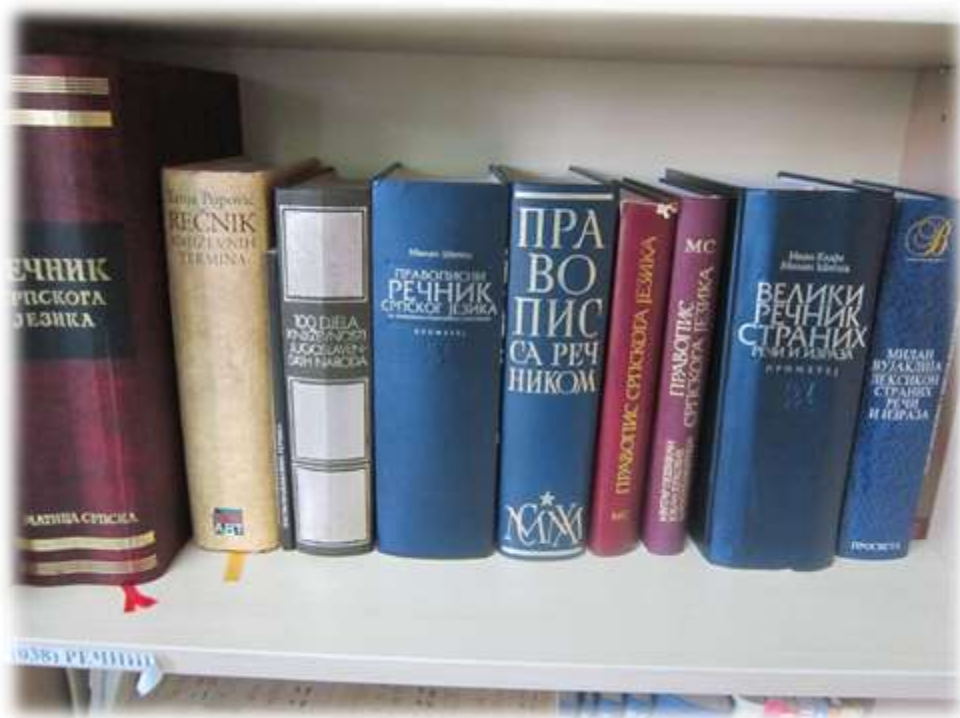

Фото-репортажу припремили:

Катарина Ћирић 6/4

Лазар Дамњановић 6/4

Захваљујемо се на сарадњи и гостопримству нашој библиотекарки
Роксанди Игњатовић!